

Arrest

nr. 199 840 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. GOVAERTS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse afkomst. U bent 29 jaar. U hebt uw hele leven in het vierde district van de hoofdstad Kabul gewoond.

In 2012 hebt u, samen met uw vriend N. (...), zeven maanden in de gevangenis gezeten omwille van een vechtpartij.

Op de elfde dag van de ramadan van 2015 (= 28 juni 2015) reed u mee met uw vriend T. (...), bijgenaamd P. (...), toen jullie eten gingen kopen om op het einde van de dag op te eten. Uw andere vriend N. (...) zat achteraan in de auto. Plots vroeg hij de wagen te stoppen. Toen vuurde hij drie kogels

af op het raam van een immobiliënkantoor, waarna jullie meteen doorreden. Jullie vroegen N. (...) waarom hij zoiets deed. Hij zei dat H. R. (...), een rechter die hij kende van in de boksklub, hem had gevraagd de mensen van die zaak een waarschuwing te geven, omdat ze voor overlast zorgden en omdat er alcohol gedronken werd. Later bleek dat N. (...) op die manier een zekere F. (...), zoon van G. M. (...), een machtige commandant, vermoord had. Een tweede persoon, met de naam W. (...), zoon van een parlamentslid, zou gewond geraakt zijn. Kort daarna werd P. (...) gearresteerd. N. (...) vluchtte naar Pansjir, maar werd niet veel later gearresteerd.

De dag na dit incident vertrok u per vliegtuig van Kabul naar Herat. Van daaruit reisde u verder naar Iran, om later via Turkije naar Europa te reizen. U bent op 17 september 2015 in België aangekomen. Op 24 september 2015 vroeg u asiel aan in België. U legt geen documenten neer.

U vreest in de gevangenis te belanden en/ of vermoord te worden door de familie van het slachtoffer omwille van uw betrokkenheid bij dit incident.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid aangetast is door uw incoherente verklaringen over uw documenten. Zo stelt u bij de registratie van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in bezit was van een Afgaans paspoort. Het zou thuis hebben gelegen, maar u kon het niet terugvinden. U stelde nog dat er een Iraans visum in dit paspoort stond, dat door de smokkelaar geregeld was (DVZ, punt 24). Uw opmerking dat er een visum voor Iran in uw paspoort stond, dat door de smokkelaar geregeld was, impliceert dat u van plan was met dit paspoort de grens over te steken, wat niet strookt met uw bewering dat u het paspoort niet meer terug kon vinden. Tijdens het gehoor op het CGVS legt u nog andere verklaringen af over uw paspoort. U stelt daar immers dat de smokkelaar een vals paspoort met een visum voor Iran voor u maakte. Kort daarna stelt u echter dat uw binnenkomst in Iran toch legaal was, want het zou met een echt paspoort geweest zijn. Het paspoort dat u zelf al had, zou u lang geleden thuis kwijt geraakt zijn (CGVS, p. 7, p. 12). De incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Meerdere keren hebt u bij de DVZ en op het CGVS verklaard dat u op legale wijze de grens tussen Afghanistan en Iran overgestoken hebt (DVZ, punt 24, punt 31, CGVS, p. 7). Dat u legaal de grens zou kunnen oversteken, terwijl u naar eigen zeggen gezocht wordt door de Afgaanse overheid (CGVS, p. 11), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Nog stelt u dat u, hoewel u vijf jaar naar school geweest bent, niet kan lezen of schrijven (CGVS, p. 4). Tijdens het gehoor op het CGVS blijkt echter dat u niet alleen in staat bent een account op Facebook te onderhouden, maar dat u ook via Facebook (geschreven) berichten kan sturen en ontvangen (CGVS, p. 21). Dat u zich een ander profiel aanmeet, doet opnieuw afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft als gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten.

Zo stelde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ dat er twee dodelijke slachtoffers waren als gevolg van het incident waarbij uw vriend N. (...) schoten afvuurde. U stelde toen immers dat F. (...) (F. (...)), zoon van een mujahedincommandant gedood werd, en dat ook een andere persoon, met de naam W. (...), gedood werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op CGVS stelt u wel dat F. (...) overleed, maar zegt u dat W. (...) enkel gewond was. Hij zou niet overleden zijn aan zijn verwondingen (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u dat u gezegd hebt dat beiden overleden zouden zijn (CGVS, p. 18). Nogmaals de kans geboden om deze tegenstrijdigheid uit te klaren, houdt u vast aan de verklaringen die u op het CGVS aflegde, zonder de tegenstrijdigheid uit te klaren. Deze flagrante incoherentie in uw opeenvolgende verklaringen, die u niet kan uitklaren, zet de geloofwaardigheid van uw relaas op losse schroeven.

Nog is het opvallend dat u bij de DVZ niet repte over uw vriend T. (...), bijgenaamd P. (...). U bracht er enkel uw vriend N. (...) ter sprake (vragenlijst CGVS, vraag 5), en dat terwijl u op het CGVS stelt dat u juist in de problemen kwam doordat P. (...) u verlikt zou hebben (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ niet sprak over P. (...), beweert u stellig dat u ook toen over T. (...) hebt gesproken en erbij zou verteld hebben dat hij P. (...) genoemd wordt (CGVS, p. 18). Uit het verslag blijkt helemaal niet dat u dit zo vermeld zou hebben (vragenlijst CGVS). Ook dit element tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan.

Voorts legt u geen overtuigende verklaringen af over wat er zich zou hebben afgespeeld na uw vertrek uit Kabul. U stelt dat de politie u thuis kwam zoeken. Dat vernam u van uw familie toen u in Herat was. Gevraagd hoe vaak de politie u kwam zoeken, zegt u aanvankelijk dat u het niet weet. Geconfronteerd

met het feit dat u nog wel contact hebt met uw broer, en dat u zich hierover dus kon informeren, zegt u dat er vaak problemen zijn met de verbinding omwille van de zwakke wifi (CGVS, p. 10). Later weet u plots wel te vertellen dat de politie twee keer bij uw huis geweest is (CGVS, p. 10). Dat u eerst niet weet hoe vaak de politie bij u thuis kwam, om later toch een antwoord te kunnen geven, wijst op het lage waarheidsgehalte van uw relaas.

Gevraagd of de politie nog terugkwam (naar uw huis) nadat u Herat verlaten had, zegt u dat ze niet meer naar je huis komen, eens ze weten dat je weg bent. Men zou u niet meer zijn komen zoeken thuis. Toch zou u nog steeds gezocht worden (CGVS, p. 10). U kan dat echter niet aannemelijk maken. Gevraagd hoe u weet dat u nog steeds gezocht wordt, zegt u dat dat zo gaat in Afghanistan (CGVS, p. 11), zonder uw antwoord op een concrete indicatie of ervaring te stoen.

Nog blijkt u wel op de hoogte van het de verdere verwickelingen van de zaak. P. (...) zou tegen twintig jaar gevangenisstraf aankijken, terwijl N. (...) ter dood veroordeeld zou zijn. H. R. (...) zou zelf ook gevlucht zijn (CGVS, p. 15). P. (...) zou ook uw naam genoemd hebben in deze zaak (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe u al deze dingen weet, verklaart u dat u nog contact hebt met uw broer, met een vriend, en met mensen uit uw straat (CGVS, p. 19). Dat antwoord is opmerkelijk, gezien u eerder tijdens uw gehoor niet alleen verwees naar de vele verbindingproblemen en de zwakke wifi, maar ook zei met uw broer enkel over de gezondheidstoestand van uw familieleden te spreken (CGVS, p. 10). Hierop gewezen, klaart u dit niet uit. U benadrukt alleen dat u via verschillende kanalen mensen in Afghanistan kan contacteren (CGVS, p. 19), wat de tegenstrijdigheid enkel versterkt. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast.

Wanneer u op het CGVS gevraagd wordt om uw Facebookpagina te tonen, blijkt nog dat u op 26 februari 2016 nog een bericht ontvangen hebt van uw vriend P. (...), waarin hij zegt dat het hem goed gaat (CGVS, p. 21), en dat terwijl hij volgens uw verklaringen op dit moment een gevangenisstraf van twintig jaar moet uitzitten (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met de onwaarschijnlijkheid dat uw vriend vanuit de gevangenis dergelijk bericht zou versturen, beweert hij dat ze alles hebben in de gevangenis (CGVS, p. 21), zonder de onwaarschijnlijkheid uit te klaren.

Gevraagd of er berichtgeving was in de Afghaanse pers over deze zaak, gelet op uw bewering dat de vader van het slachtoffer een belangrijke mujahedincommandant was, geeft u meer informatie over deze commandant, zonder de vraag te beantwoorden. Pas nadat u nog vier keer gevraagd wordt of er enige media-aandacht was voor deze zaak, zegt u dat het nieuws wel op TOLO tv en op Arman FM (radio) kwam (CGVS, p. 21). Dat u pas na vijf keer deze vraag kon beantwoorden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen. Uw antwoord krijgt zo een verzonnen karakter. Er wordt u gevraagd naar beeldmateriaal, artikelen, of eender welke ander materiaal over deze zaak en er wordt benadrukt dat u dat na het gehoor mag aanleveren. Hoewel u na uw gehoor op het CGVS hiertoe ruimschoots de tijd hebt gehad, hebt u dat tot op heden niet gedaan. Dat er (volgens u) wel enige media coverage was, maar dat u zelf nalaat hier iets van neer te leggen, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het CGVS geen informatie terugvindt over deze gebeurtenis, terwijl er over andere gewelddadige incidenten in Kabul uit dezelfde periode wel informatie wordt teruggevonden.

Omwille van al de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U legt geen documenten neer die een ander licht zouden kunnen werpen op deze beoordeling.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij stelt dat door verwerende partij onvoldoende rekening werd gehouden met alle omstandigheden van de zaak en met de door haar aangehaalde elementen stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij niet concretiseert met welke gegevens door verwerende partij geen of onvoldoende rekening werd gehouden bij het nemen van onderhavige bestreden beslissing en op welke wijze het rekening houden met bepaalde gegevens tot een andere beslissing had kunnen leiden. Met voormeld betoog doet verzoekende partij geen afbreuk aan de talrijke motieven waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het door haar voorgehouden asielrelaas. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar verweer niet de minste concrete weerlegging aanbiedt voor de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheden, omissies en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas die terecht doen besluiten tot het ongeloofwaardig karakter van dit relaas. De desbetreffende motivering en het besluit van verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er dienaangaande op dat artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de hoofdstad Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Betreffende desbetreffende motivering van verwerende partij herhaalt verzoekende partij partieel de motivering van verwerende partij, stelt zij dat er nog steeds regelmatig aanslagen plaatsvinden in Kabul en oppert zij dat verwerende partij zich voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul louter baseert op een VN-rapport van 19 april 2016, dat dan ook heden niet meer als actueel kan worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat het louter fragmentarisch aanhalen van de motivering van verwerende partij geen concrete weerlegging inhoudt van de desbetreffende motivering van verwerende partij waarin gesteld wordt dat het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben, dat de nog voorkomende aanslagen gericht zijn op "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd, dat de slachtoffers in de "*collateral damage*" onder burgers beperkt is, dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, dat er geen sprake is van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, dat de aanslagen de inwoners van de stad niet dwingt hun woonplaats te verlaten en dat bovendien blijkt dat de stad een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Verwerende partij kon uit deze motivering met rede besluiten dat in de hoofdstad Kabul geen gewag kan worden gemaakt van een situatie voorzien bij artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De bemerking van verzoekende partij dat de beoordeling van de veiligheidssituatie louter gebaseerd is op een rapport van april 2016 is het resultaat van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing daar uitdrukkelijk wordt vermeld dat de grondige analyse van de veiligheidssituatie gesteund is op het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016. De Raad wijst er verder op dat deze analyse wordt bevestigd in het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 dat door verzoekende partij bij aanvullende nota van 16 januari 2018 werd overgemaakt (rechtsplegingsdossier, stuk 10). De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende informatie bijbrengt teneinde aan te tonen dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct of niet langer actueel zou zij. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 18), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 1 maart 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT